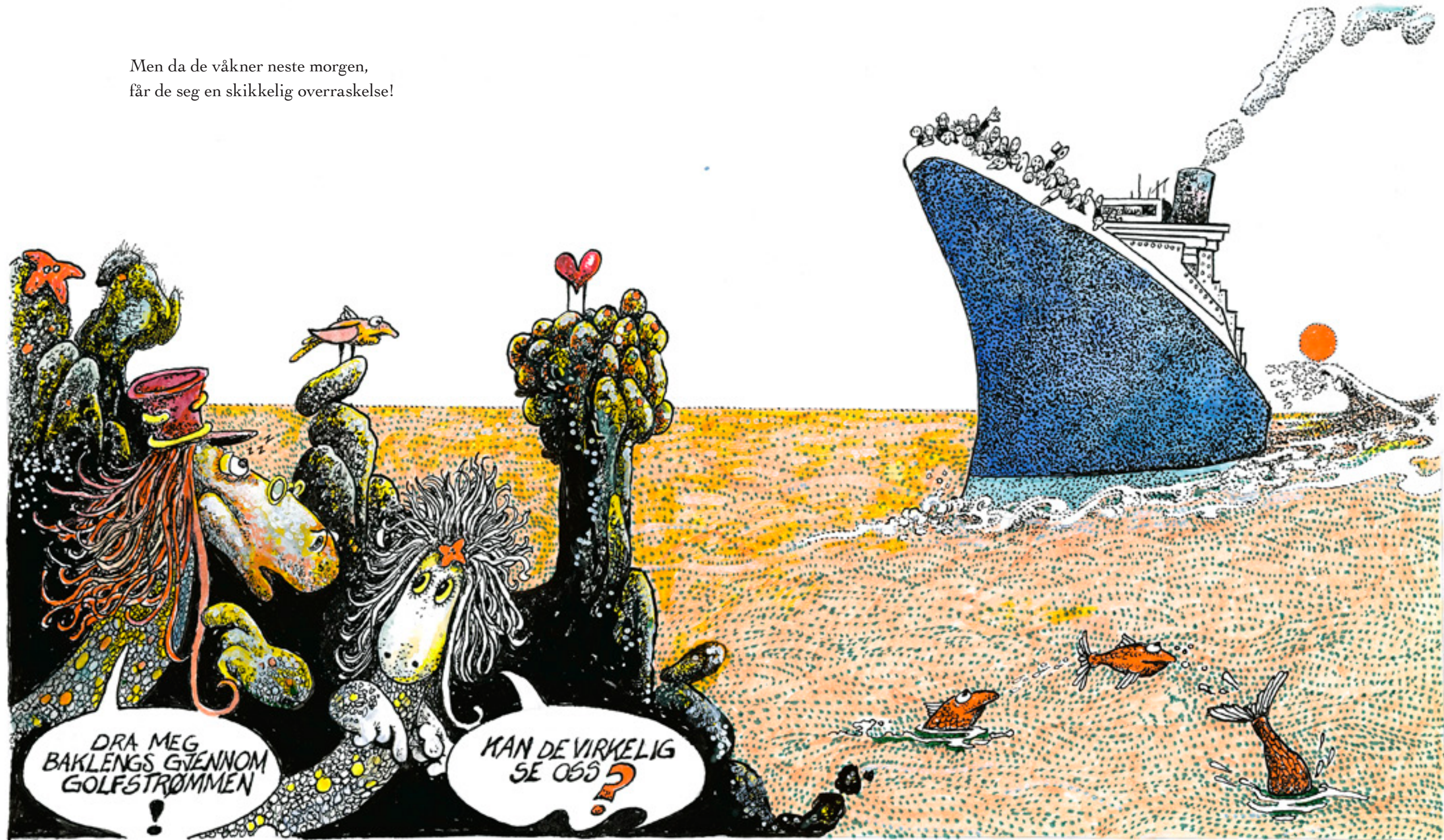

I sjøormslottet er det ingen som merker noe.
I alle etasjer snorker og sover de.
Ruffen har krøllet seg sammen i sove-egget sitt.

Onkel Ludvik sover, han også.
For det er natt til torsdag, og neste morgen skal øya være usynlig.
Så onkel Ludvik trenger ikke å holde vakt.
Han kan ligge i egget så lenge han vil.

Men da de våkner neste morgen,
får de seg en skikkelig overraskelse!

«Oi, oi, oi!» roper onkel Ludvik. «Det må ha skjedd noe galt med den store maskinen vår!»

Alle vet at det er den som gjør at øya kan forsvinne og bli synlig igjen, akkurat som det passer. Ingen forstår hvordan det går for seg. Men alle er glade for at det er sånn.

Onkel Ludvik er ikke bare vaktmann, han er også maskinmester.

Og nå ...

... trekker han Ruffen med seg ned i kjelleren.

Her er det ADGANG FORBUDT for alle andre enn onkel Ludvik. For han er redd den eldgamle maskinen skal gå i stykker hvis altfor mange klusser med den.

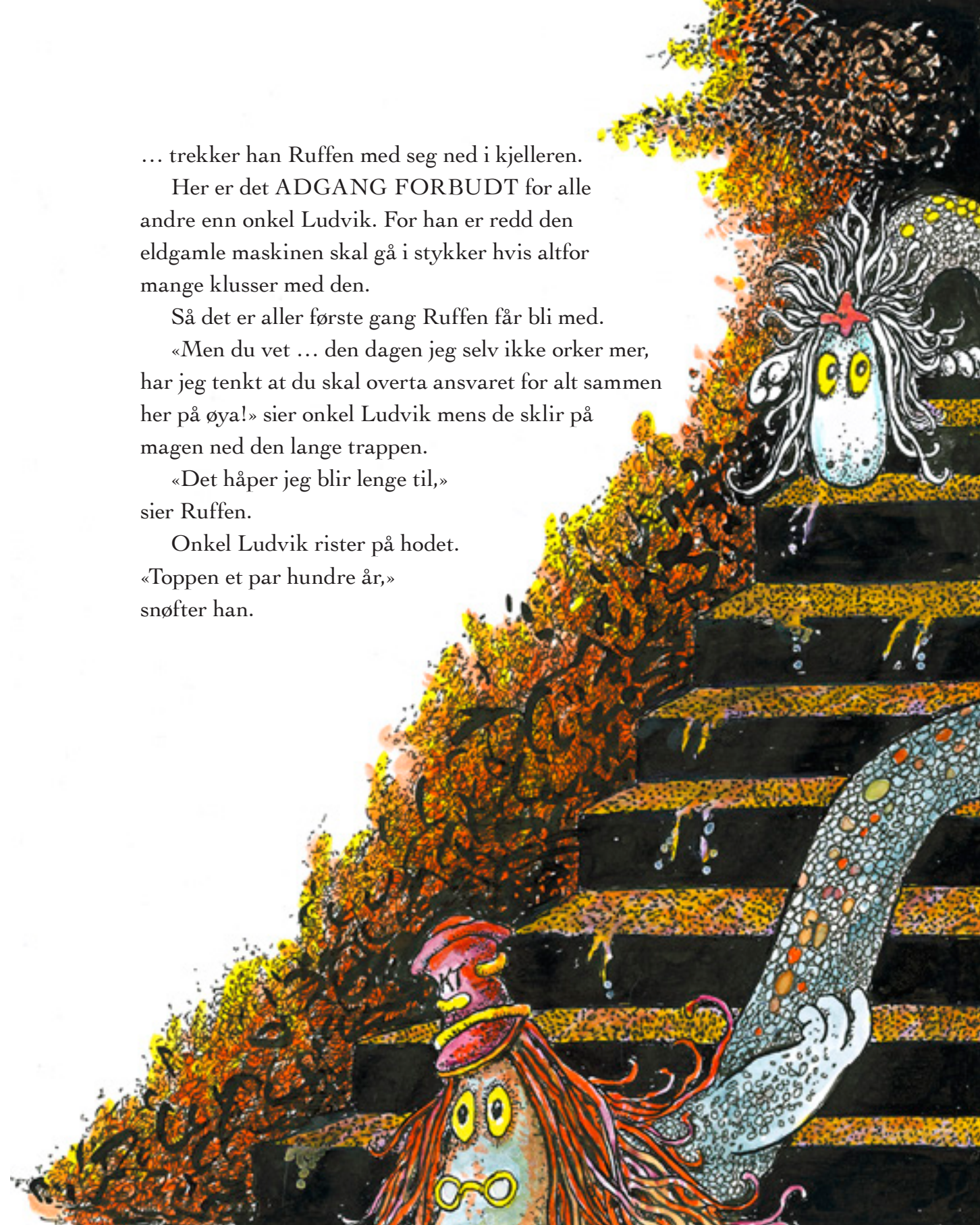
Så det er aller første gang Ruffen får bli med.

«Men du vet ... den dagen jeg selv ikke orker mer, har jeg tenkt at du skal overta ansvaret for alt sammen her på øya!» sier onkel Ludvik mens de sklir på magen ned den lange trappen.

«Det håper jeg blir lenge til,» sier Ruffen.

Onkel Ludvik rister på hodet.

«Toppen et par hundre år,» snøfter han.

Det er som onkel Ludvik var redd for: Maskinen har stanset.

Nå står den bare og hoster og nyser!

Onkel Ludvik sier at maskinen er så gammel at ingen vet når og av hvem den ble laget – bare at de må ha vært kjempelure og hatt kunnskaper vi i dag bare kan drømme om!

De ser hullet i muren og forstår at det har vært røvere på ferde. «Da er det nok de som har tuklet med maskinen også,» mumler onkel Ludvik.

Han kryper ut og inn av maskinen for å se hva som er galt.

«Men det er ikke bare oss her på øya det går ut over,» puster og peser han. «For dette er en maskin som kan forandre tiden alle steder i hele verden! Den kan løfte ting ut av én tid og inn i en annen. Den kan få fortid og nåtid til å kolliderere!»

Her er feilen! Onkel Ludvik peker. «Det mangler en skrue!»

Ruffen og onkel Ludvik leter over hele gulvet. Men skruen er borte.

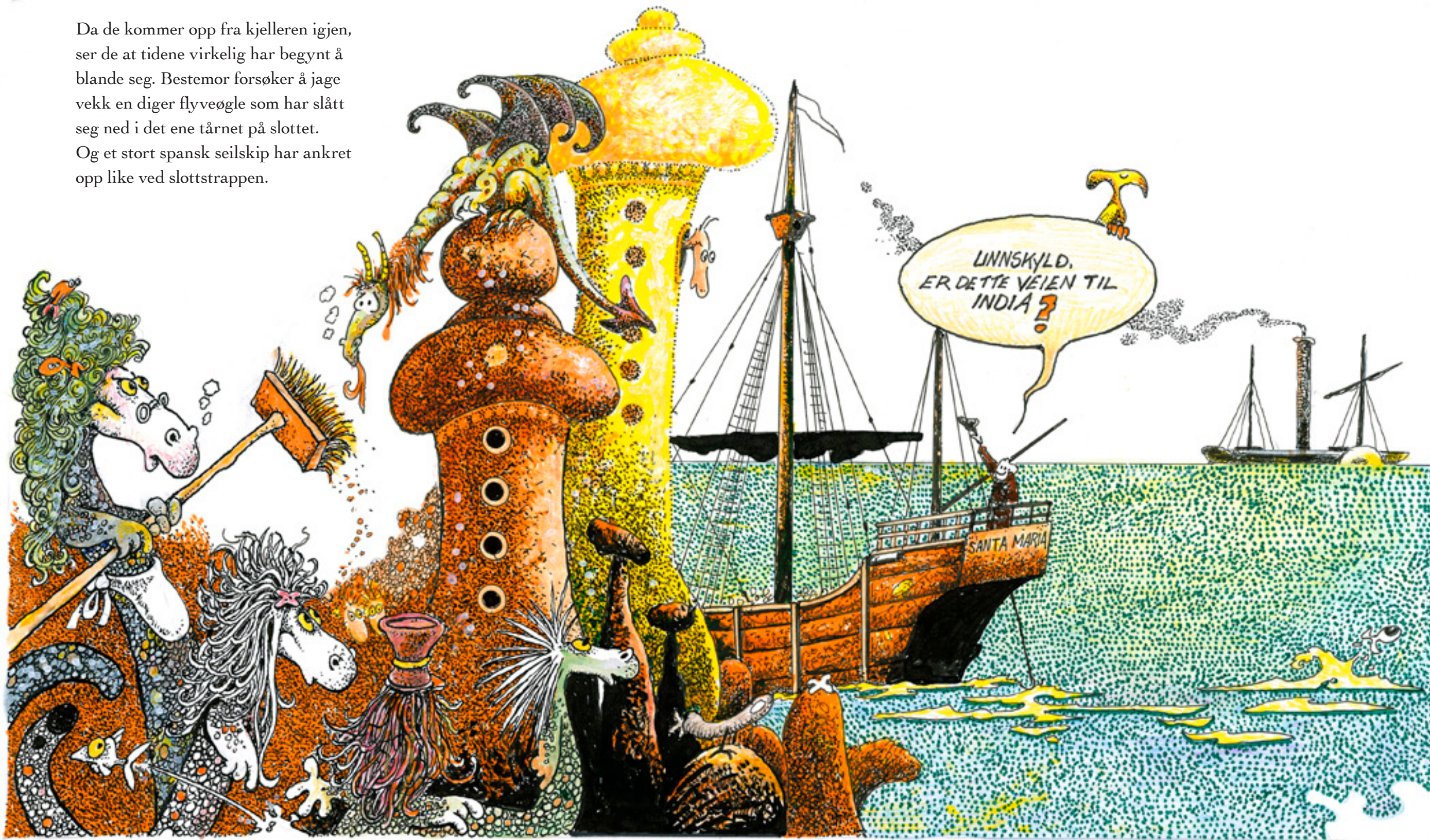
«Røverne har tatt den,» sier onkel Ludvik.

Ruffen måper. «Men var det alt de fikk med seg – en liten skrue?»

«Den største og viktigste skruen av dem alle sammen!» nikker onkel Ludvik. «Og av rent gull! Men akkurat det betyr ikke noe ...» Han sukker tungt. «Det som betyr noe, er at uten denne helt spesielle skruen er det plent umulig å få maskinen i gang igjen! Nå vil tiden gå surriball og helt bananas! Nå kommer den til å løpe løpsk som en vill hest i hele verden! Nå kan alt skje!»

Da de kommer opp fra kjelleren igjen,
ser de at tidene virkelig har begynt å
blande seg. Bestemor forsøker å jage
vekk en diger flyveøgle som har slått
seg ned i det ene tårnet på slottet.
Og et stort spansk seilskip har ankret
opp like ved slottstrappen.

Onkel Ludvik tar kommandoen. Han organiserer et stort letemannskap. Alle sjøormer som ikke har gikt eller sukkersyke (noe mange sjøormer dessverre er sterkt plaget av), får ordre om å lete over alt og på alle hav.

Gullskruen må finnes! Koste hva det koster vil!

«Ellers vil det snart ikke finnes noe som heter *i dag, i går* eller *i morgen!*» roper onkel Ludvik. «Alle dager vil røre seg sammen til en eneste stor og uberegnelig suppe!»

Bestemor og onkel Ludvik blir igjen for å passe på øya. De vinker farvel til letemannskapet.

«Dere er vårt eneste håp!» snufser Bestemor. «Og kommer dere levende tilbake med den dumme skruen, skal dere få så mange fiskeboller med rosiner dere bare vil!» Hun skynder seg inn på kjøkkenet og begynner å bake med en gang. For når Bestemor er engstelig eller lei seg for noe, finner hun alltid stor trøst i å bake.

Men er det allerede for sent?

For rundt omkring i verden er det begynt å skje de merkeligste ting. I Paris er gatene ...